

altsaa Enden! Dertil skulde hendes tungt tilkæmpede Selvforsagelse føre hende! Paa en saa forsmædelig Maade, i et saadant Vrægebillede skulde hendes Ungdomsdrøm om en Helte-Elsker virkeliggøres!

Hun søgte ikke at besmykke de Følelser, der havde kastet hende i Pers Arme. Heller ikke prøvede hun paa at bedrage sig selv ved at mene, at hun vilde være i Stand til at rive sig ud af sin sanselige Forvildelse. Hun følte det kun altfor godt: hun var i hans Magt. Og det vilde jo da ogsaa kun gøre hendes Ydmygelse fuldstændig, om hun ovenikøbet blev nødt til at tilstaa, at hun havde givet sig viljeløst hen! Her var ingen frelsende Udvej. Hendes Skæbne var beseglet. Saa minstkort deres Møde havde været, hun havde dog hvilet i hans Arme, hans Læber havde berørt hendes, og en Anelse om Elskovens Henrykkelse havde gennemrislet hende under hans Omfavnelse, — hun var jo allerede halvvejs bleven hans.

Der blev banket sagte paa hendes Dør, og Nanny stak Hovedet ind.

„Aa! Om Forladelse! Du sidder og sværmer i Maaneskin!“

„Hvad vil du?“

„Undskyld . . . jeg hørte, du endnu var oppe. Kunde du ikke laane mig et Par Haarnaale?“

„Du kan jo se efter, om der er nogen.“

Nanny var i Natdragt. Paa en egen kattelistende Maade gik hun over Gulvet hen til Jakobes Kommode og gav sig til at lede i en af Skufferne. Men pludselig vendte hun sig om og satte sig paa den halvt udtrukne Skuffe. Maanelyst faldt lige ind paa hende og gennemskinnede det tynde Natlinned, saa hele Legemets Form saaes derunder.